

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Стара Загора, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела М. Калчева като разгледа докладваното от Румяна Ат. Танева Въззивно търговско дело № 20255501000297 по описа за 2025 година

Обжалвано е решение № 364/02.06.2025г., постановено по гр.д. № 1401/2024г. по описа на Районен съд – **, с което е отхвърлен като неоснователен предявеният иск от ** за признаване на установено, че Б. И. М. дължи на ** по издадената Заповед № 1466/02.11.2023 по ч.гр.д. № 2533/2023 г. по описа на Районен съд - ** на парично задължение сумите 1 300 лв., главница по договор за потребителски кредит; 359.56 лв. договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за потребителски кредит за периода от 16.11.2017 г. до 31.01.2019 г. и 761.52 лв. обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата по договора за потребителски кредит за периода от 16.11.2017 г. до 21.08.2023 г., както и лихва за забава върху главницата считано от датата на подаване на заявлението – 25.08.2023 г. до окончателно изплащане на вземането.

Въззивникът ** излага доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Направено е искане същото да бъде отменено и да се постанови друго, с което да се уважат предявените искове. Няма искане за събиране на доказателства. Претендират се разноските пред двете инстанции.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от особения представител на въззиваемия Б. И. М., с който е взето становище по направените оплаквания. Направено е искане да се потвърди първоинстанционното решение.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание с чл. 422 от ГПК във връзка с чл. 79 от ЗЗД.

Ищецът **, моли съда постанови решение, с което да приеме за установено, че Б. И. М., дължи на **, по издадената Заповед № 1466/02.11.2023 г. за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 2533/2023 г. по описа на Районен съд - **, сума в общ размер от 2 421.08 лв., от които главница по договор за потребителски кредит в размер на 1300 лв.; договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за потребителски кредит в размер на 359.56 лв. за периода от 16.11.2017 г. до 31.01.2019 г. и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата договора за потребителски кредит в размер на 761.52 лв. за периода от 16.11.2017 г. до 21.08.2023 г., както и лихва за забава върху главницата считано от датата на подаване на заявлението – 25.08.2023 г. до окончателно изплащане на вземането.

Ответникът Б. И. М. чрез назначения му особен представител адв. Н. Глушкова счита предявените установителни иски за неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли.

По делото е представен на хартиен носител договор за потребителски кредит № 969024 от 16.11.2017 г., сключен в *** от една страна и Б. И. М., от друга като „кредитополучател” който има следния предмет: „** се задължава да предостави на кредитополучателя потребителски кредит, в размер и при условия, посочени в договора, под условие, че подаденото от кредитополучателя заявление е одобрено от **, Договорът, ведно с приложенията към него, Общите условия за предоставяне на кредити на **, и заявлението, видно от съдържанието на чл. 1, представляват цялостно и единно споразумение между страните като с подписването на договора кредитополучателят заявява, че е съгласен и приема Общите условия, които са му предоставени от **, и с които се е запознал. Съгласно Приложение № 1

към договора за потребителски кредит № 969024 /16.11.2017 г. кредитът е потребителски, по кредитен продукт „Credissimo плюс“ с общ размер на предоставения кредит 1 300.00 лв. Сроктът за връщане на кредита е 14 месеца, връщането става на 14 месечни погасителните вноски, всяка с размер 118.54 лв. Лихвеният процент по кредита е 41.24 % , ГПР по кредита е 50.00 % , а Общият размер на всички плащания по договора за кредит възлиза на 1659.56 лв. Част от договора за кредит е съставеният погасителен план с първа падежна дата 31.12.2017 г. и последна падежна дата 31.01.2019 г. съдържащ падежите на 14 месечни вноски всяка по 118,54 лв.

На 16.11.2017 г. „***“, като „поръчител“ и Б. И. М., ЕГН ***** като „потребител“ сключили договор за предоставяне на поръчителство.

На 16.11.2017 г. *** и „**“ са сключили договор за поръчителство, по силата на който *** се е задължило спрямо „**“ за всички задължения на Б. И. М., ЕГН ***** по договор за потребителски кредит, по силата на който договор за потребителски кредит „**“ се е задължило да предостави на Б. И. М., потребителски кредит в размер на 1 300 лв. със срок за погасяване 31.01.2019 г., след предоставяне на обезпечение за задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит под формата на поръчителство, под условие, че подаденото от потребителя заявление за потребителски кредит е одобрено от „**“.

На 02.03.2021 г. между *** и ***, и **, е сключен договор за продажба и прехвърляне вземания/цесия/. Всички вземания, предмет на договора, са вземанията, посочени в Приложение № 1 към същия. В представеното извлечение от Приложение № 1 е видно, че под №816 фигурира длъжник Б. И. М. с общ размер на прехвърлените вземания 3559,77 лв., сбор от следните задължения – 1 300 лв., 359, 56 лв., 430, 47 лв., 1 167, 04 лв. и 302, 70 лв.

Представено е уведомление за цесия, без данни да е връчено на ответника.

Видно от приложеното ч. гр. д. № 2533/2023 г. по описа на Районен съд – ** в полза на ** е издадена Заповед № 1466/02.11.2023 г. за изпълнение на парично задължение, Районен съд – **, съгласно която длъжникът Б. И. М., е осъден да заплати сумите: 1 300 лв. - главница; 359,56 лв. - договорна възнаградителна лихва от 16.11.2017 г. до 31.01.2019 г.; 761,52 лв. – законна лихва за забава от 16.11.2017 г. до 21.08.2023 г.; законна лихва върху

главницата, считано от 25.08.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноски по делото: 418, 42 лв. държавна такса и 50,00 лв. юрисконсултско възнаграждение

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 6 от Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече.

От страна на особения представител на ответната страна е направено изрично оспорване на съществуваща договорна връзка, респ. наведените доводи, че ответникът не е подписвал приложените с исковата молба документи и не е получавала кореспонденция на имейл-а си за сключване на процесния договор.

Съдът приема, че от представените доказателства не се установи, че ответникът се е регистрирала в сайта на ищеца, като е попълнил заявление за отпускане на кредит от разстояние, че той е приел ОУ, Стандартен европейски формуляр, договора за кредит, ведно с приложение № 1 към него и погасителен план, получил е на имейла си, както и е натиснал бутона "Декларирам, че съм получил СЕФ на посочения от мен e-mail, проверил съм въведените данни и приемам ОУ и Договора". В настоящия случай от представения по делото договор не се удостоверява извършването именно от ответника на посоченото в исковата молба електронно потвърждение, за да се приеме, че е дал съгласие за сключване на договор за заем с описаните в исковата молба параметри. Такова потвърждение не се установи ответникът да е давал по телефона, според изискванията за сключване на договора от разстояние. По делото не е представено заявлението за кредит, не е ясно как е кандидатствал ответника за отпускането на кредит – на сайта на кредитора или по телефона, за какъв размер кредит е кандидатствал, какъв начин на усвояване на кредита е заявил. Не са представени доказателства, че електронно изявление за сключване на процесния договори за кредит е

изпратено от ответника.

С оглед изложеното, въззивният съд приема, че липсва валидно правоотношение по договор за предоставяне на финансова услуга от разстояние, поради което липсва валидно сключен договор за кредит и в този смисъл направените възражения от особения представител са основателни. Поради това не може да се приеме, че ответникът дължи претендираните суми.

На следващо място, ищец не е кредиторът **, а цесионера **, поради което с оглед въведените възражения в отговора на исковата молба следва да се извърши преценка дали вземането на ищеца му е надлежно е цедирано. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, задължение на цедента е да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне за вземането, което уведомяване има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, законодателят е въвел изискването именно старият кредитор да съобщи за прехвърляне на вземането. Съдебната практика е последователна в разбирането, че е допустимо предишният кредитор да упълномощи новия кредитор за уведомяване на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, както и че уведомление, приложено към исковата молба и достигнало до длъжника с връчване на същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията съгласно чл. 99, ал. 3, предл. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Това обстоятелство следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. В този смисъл са Решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о.; Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о. и др.

В случая цедентът е упълномощил новия кредитор /цесионер/ да уведомява от негово име на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД всички длъжници за сключената цесия. По делото няма данни уведомлението да е връчено на Б. И. М. преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Въззивният съд не приема, че длъжникът е уведомен за извършената цесия на вземанията, чрез връчване на препис от исковата молба с приложенията на назначения особения представител на ответника.

Процесуалното представителство може да произтича от закона /в случаите на изрично уредено законно представителство/ или от договор, а представителството чрез особен представител, макар и регламентирано от специална правна норма /чл. 47, ал. 6 от ГПК/, не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това предпоставки – в т. см. т. 6 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/. Назначеният от съда особен представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява / в т. см. т. 7 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/, от което следва, че особеният представител не е нито законов, нито договорен представител и не може да приема адресирани до представляваното лице /в случая ответника/ материално-правни изявления на трети лица, каквото безспорно е уведомяването на длъжника от стария кредитор по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД чрез упълномощения цесионер за сключения договор за прехвърляне на вземания, а и след като особеният представител не е осъществил контакти с ответника, то последният като длъжник не може да се счита за уведомен за цесията чрез особения представител.

Поради това въззивният съд намира, че извършеното прехвърляне на вземания няма действие по отношение на Б. И. М., тъй като за извършеното прехвърляне не му е съобщено по предвидения от закона ред, т. е. не е спазено изискването на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД – цесията не е породила действие в отношенията между новия кредитор и длъжника. Ето защо „АПС Бета България” ЕООД няма качеството на кредитор на ответника Б. И. М. и това обосновава на самостоятелно основание неоснователност на предявените установителни иски.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 364/02.06.2025г., постановено по гр.д. № 1401/2024г. по описа на Районен съд – **.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____